

Пладнѣ е. Слънцето свѣти и грѣе въ пѣленѣ блѣсъкъ. На крайтъ на Къркъ-Клисийскійтъ лѣсъ се събраха повече отъ сто ѣздача на лихи конѣ; при тѣхъ бевпрестанно пристегатъ нови и привѣтствуватъ едни други съ знакове и викоуе, „Хитю-Оглу! Кушчу-Оглу!“ Вѣйводата привежда въ порѣдѣкъ хайдушкитѣ обовѣ и хайдушката служба, а старийтъ Мансуръ се радва че всичко отива като по-масло.

Отъ могилата се глѣдатъ надалѣчѣ, на—дѣсно, въ полето, купъ бѣли къщи: то е Дуле-Бургасъ; още по-надѣсно, по-бливо до лѣса, се намира Карашгѣрханъ, като стража въ полето. Отъ врѣме на врѣме се мерджелѣе въ очитѣ бѣлата лента Ергени и по-видно се простиратъ по земята работнитѣ пѣтища. По полето сж расхвърлени могилитѣ, указатели на отколѣшни пѣтища или гробници на отдавнашни людѣе. Въ всѣкий случай, погребени ли сж въ тѣхъ кости, означавали ли сж тѣ пѣти, тѣви могили сж паметници на дълбока старина.

Вѣйводата прати за пазяние хора, по двама, по трима человекъ наедно. Съ хрѣткитѣ и соколитѣ тѣ сновѣтъ между могилитѣ; кучетата гонятъ степнитѣ лисици и зайци, соколитѣ ловятъ яребицитѣ и бекасситѣ, а сами ловджийтѣ зорко глѣдатъ по пѣтищата и караулятъ да не би по тѣхъ да върви нѣкой дивичѣ. Така отиватъ за разузнавание хайдутитѣ: на—глѣдѣ тѣ като че ли гонятъ ловѣ, а сами пазятъ. Вѣйводата отъ могилата изглѣжда цѣлото поле и като че ли на книга чете всичко що се по него върши.

За ловджията тойзи ловъ представляваше любопитно зрѣлище. Ето двѣ хрѣтки, едната черна, другата пѣстра, съвсѣмъ достигатъ зайка. Майката—самецъ, съ издигнато едното ухо на-горѣ и съ спуснато другото на шията, избѣгва съ рипане. Горѣщото дишание на черната хрѣтка вече достига до зайшкитѣ крака, зайка прави полуоборотъ и се хвърля на дѣсно, а тукъ пѣстрата хрѣтка го испрѣдила. Кучето лети, испина се като струна, хвърля се да задуши зайка и се излѣгва. Заяка отскача назадъ, а тука черната хрѣтка го ушипва за ко-